

bolgarske premnogi izseljenci. F. Milanovič, ki je umrl 1870. l., poklonil je svojemu mestu Sistovu za šole 800.000 pijastrov, to je nekaj čez 80.000 zlatov.

(Dalje prihodnjič.)

Kratkočasno berilo.

Iz kmetov v mesto.

(Slika iz življenja naših dni.)

(Dalje.)

III.

Od tistega dne se je Cenček ves predrugačil. Misliti vsaj bi bilo, da ga bo slepa naklonjenost in odpuščenje Jeričino poboljšalo. Pa, — ravno nasprotno bilo je. Odkar je vedel, da ona njegovo preteklost pozna, pa ga vendar le ljubi, zdel se celo sam sebi ni več tako hudoben, kakor je v resnici bil. Svojih zločinov se tudi nikdar ni kesal. Vedel je sicer, da mnogi premožni ljudje tatove črtijo kot gada; — da je gospoda, pri kateri je Jerica služila, ravno tacega mnenja; znano pa mu je bilo tudi, kako imovita da je, in da je ondi bogastva in premoženja v obilici in kar na kupe. Zraven je imela tudi Jerica sama že nekaj prihranjega, he! he! kaj je maral! Kradel res ni več, a to ne toliko zarad tega, da bi ljubice ne žalil, marveč iz uzroka, ker je vedel, da ga policija dobro pozna, ter zasleduje pri vsem njegovem početju. Namesto tatvine pa je stopila pri njemu druga strast zopet na površje. Nekdaj je bil namreč močno vdan pijanosti, en čas je bil to nekoliko opustil, a zdaj vdal se je zopet pijači. Z tem postalo mu je pa tudi delo zoperno. Silil se je sicer še vedno v to, a le toliko, da bi z tem slepil policijo. Ker pa za lenuhe nikjer ne marajo; ker mu je šlo delo tudi vedno slabeje izpod rok, večkrat je celo izostal, toraj je bil poslednjič poslovljen, ali bolje: zapoden. Zdaj je prišel popolnoma ubogi Jerici na glavo Polagoma ji je izpulil ves prihranjeni denar. Da bi ga odvrčala vsaj od tatvine, si je pritrgovala od lastnih ust celo potrebni živež, da bi ga podpirala. A kaj je bilo vse to za tako brezvestnega netéka! —

IV.

Necega dne je zahteval Cenko od Jerice zopet denarja. „Za Božji sveti čas! kje ga bom“, mu odvrne; „vse, kar sem imela, sem ti vže izdajala; zdaj celo stradam za te! „Ako denarja nimaš,“ odvrne ji ničvrednež, pa si ga vzemi, saj ga imate dovolj v hiši.“

„Cenko!“ zavpije revica in se straha zgrudi, blede kot pražna ruta, na tla. „Miruj“, reče ji hladno-krvno; „jaz ne morem krasti, ker mi policija preveč gleda na prste; imeti pa denar moram. Kradi ti za me, če ne, — nikdar več me ne vidiš.“

In — zaslepljena Jerica vdala se je tatvini v domači hiši. Se ve: pri velikih zalogah se to precej dolgo ni opazilo, poslednjič je pa vendar gospa pogrešila zdaj to, zdaj uno reč. Naznanila je to policiji. Na Jerico ni

letel nikaki sum; nekaj zato ne, ker so imele mnogo-krat tudi druge ženske delo in opravila v hiši, nekaj pa tudi za to, ker ona ni dozdej nikdar preložila v hiši najmanjše reči, in jo je imela gospa za pošteno, natančno in pravično kot zlato tehtnico. —

Neki tajni redar, ki se je posebno brigal za vse ravno omenjene tatvine, zavohal je bil srčno zvezo med Jerico in Cenčkom. Poslednji je zadnji čas veliko popival po krčmah, zlasti pa po „šnopsarijah.“ Da on sam ne krade, znano je bilo policiji, ker ga je videla za kaki dan delati zdaj tu, zdaj tam. Od kod pa dobiva nenavadno veliko denarja, se je tudi tako rekoč z gotovostjo zamoglo sumiti. A zvit je bil Cenko kot ovnov rog, in skrivati sta znala Jerica in njeni „srček“ zločine, kakor kača noge. Že omenjeni tajni redar zasledoval je Cenčeka večkrat po raznih krčmah, dobrikal se mu in na vse načine kazal se mu prijaznega. Vedel je namreč, da tu bi pomagala le prekanjenost in zvijača. Večkrat bi bil celo rad on kaj plačal za Cenkota, a ta kazal se je z tem celo razžaljenega. Dozdevalo se mu je, z čim ima posel, in kot prekanjeni zločinec vedel je na vsako zvito vprašanje tudi dati zviti odgovor. —

V.

Nekega mrzlega zimskega večera stal je Cenko pred znano „šnopsarijo.“ V izložbi stale so na ogled steklenice z raznobarvnimi najfinejšimi žganimi pijačami. Cenček je ogledoval z neizrečeno slastjo na vabo razpostavljene žlahtne kapljice. Bil je danes lačen, da bi se bilo kmalo vidilo v vanjga, žejen, kakor goba, zraven pa popolnoma brez cvenka, ali kakor pravimo: suh kakor póper. Jerica mu namreč za ta dan ni zamogla preskrbeti nič denarja. Znano pa je, da tak položaj naredi ljudi Cenkove baže čmerne, togotne, — za vsaki zločin sposobne. V tem trenutku vglada stati poleg sebe nam znanega tajnega redarja, ki je bil namenjen vstopiti v „šnopsarijo“. „No, Cenko! po pasje je nocoj mraz; ali ga spijeva par kozarčkov?“ reče mu. Cenček zaničljivo plune v stran, in dela se, kakor bi hotel iti naprej. „E! — nič ne dé“, reče mu ta hladnokrvno; „ako mi nečeš delati tovaršije, pil ga bom sam“, in z tem vstopi v toplo „botiko“. —

Deželni odbor.

Bloke, v farni občini Bloke na neposredni davek 15 % za občinske potrebščine, 15 % za šolsko zgradbo, 6 % za kidanje snega, 5 % za šolske potrebščine in 5 % za preložitev občinske ceste iz Lahovega do Zavrha; v farni občini Sv. Vid pri Cirknici na neposredni davek 20 % za razširjenje šole, 15 % za občinske potrebščine, 7 % za šolske potrebščine in 5 % za preložitev občinske ceste iz Lahovega do Zavrha; v farni občini sv. Trojica na neposredni davek 20 % za šolsko zgradbo, 20 % za zgradbo ozidja pri pokopališču, 3 % za kidanje snega in 5 % za preložitev občinske ceste iz Lahovega do Zavrha.

Dolenji Logatec, po celi občini, izvzemši Blekovavas, na neposredni davek 25 % za občinske potrebščine in 10 % za šolske potrebščine, v vasi Blekovavas pa 25 % za občinske potrebščine in 24 % za šolske potrebščine.

Dole, po celi občini na neposredni davek 18 % za občinske in šolske potrebščine, vrhu tega v vseh v Goro vfaranih vaseh še 8 % za popravilo župnijskega dvorca in cerkve v Gori.

Cirknica, na neposredni davek po davčnih občinah Cirknica in Dolenjavas z vasema Jezero in Zebše 16 % za občinske potrebščine, 7 % za šolske potrebščine, 2 % za cerkvene potrebščine, razun tega v Dolenjivasi še 2 % za brizgalnico; v davčnih občinah Begnje, Bezuljak, z vasjo Dobec, Zelšček z vasjo Topol in Kožljek 14 % za občinske potrebščine, 10 % za šolske potrebščine in 3 % za organista; v davčnih občinah Grahovo in Žerovnica 16 % za občinske potrebščine, 10 % za šolske potrebščine in 30 % za razširjenje šole v Grahovem; v davčni občini Ulaka z vasmi Rojance, Ulaka, Hribarjevo in Sleme 16 % za občinske potrebščine, 4 % za šolske potrebščine, 20 % za šolsko zgradbo pri sv. Trojici in 30 % za ozidje pokopališča pri sv. Trojici.

V Litijskem okraju. **S v. L a m p e r t**, v vasi Leše za župnijsko gospodarsko poslopje v Savi 38 % na neposredni davek.

V Novomeškem okraju. **Č r m o š n i c e**, v davčnih občinah Stara Žaga, Štale, Črmošnice in Blatnik 30 % na neposredni davek za občinske in šolske potrebščine.

Šmihel-Stopiče, na neposredni davek 2 % kot donesek za Dolenjske železnice in 14 % za občinske in šolske potrebščine ter za poplačilo dolgov.

V Kamniškem okraju. **K a m n i k**, 25 % na neposredni davek in 25 % na užitnino za občinske in šolske potrebščine.

V Črnomeljskem okraju. **V i n i v r h**, na neposredni davek 8 % za občinske in stvarne šolske potrebščine, 10 % za vzdrževanje okrajne ceste in 23 % za gospodarsko poslopje pri župnijskem dvorcu v Semiču.

S e m i č, na neposredni davek v davčnih občinah Perbiše, Semič in Štrekljeveč 6 % za občinske potrebščine in 23 % za gospodarsko poslopje pri župnijskem dvorcu v Semiču; vrhu tega v davčni občini Štrekljevec in v vaseh Podreber in Goliše davčne občine Semič 21 % za šolsko zgradbo v Štrekljevci.

Stari trg, za neposredni davek 20 % za občinske potrebščine in 20 % za šolsko zgradbo v Starem trgu, na užitnino 25 % za občinske in šolske potrebščine.

(Dalje prihodnjič.)

Politične stvari.

P. n. volilcem trgovske in obrtniške zbornice.

Volilna komisija za trgovsko in obrtniško zbornico v Ljubljani razglasa, da se bode pred volilno komisijo v Ljubljani vršila volitev ali z ustnim glasovanjem ali z osebnim oddajanjem napisanih glasovnic 19. februarja 1891. l. od devetih dopoldne do šestih popoldne v magistratni dvorani v Ljubljani.

Oni volilci, kateri bodo volili z določiljanjem izkaznic in glasovnic, morajo napisane in podpisane glasovnice vsaj do 16. februarja 1891. l. poslati na deželi c. kr. okrajuemu glavarstvu, v Ljubljani pa mestnemu magistratu.

Za ženske, ki imajo v svojih rokah kako trgovino ali kakšen obrt, voli v njih imenu poslovodja njih trgovine ali obrta.

Podpisani odbor posvetoval se je z mnogimi trgovci in obrtniki in na podlagi jednoglasnega sklepa priporoča najtopleje častitim volilcem niže imenovane gospode za kandidate. Vsi so zaupanja vredni, za koristi trgovskega in obrtniškega stanu vneti možje. Priporočajo se naslednji gospodje:

1.) Trgovcem I. in II. volilnega razreda, kateri dobe rudeče glasovnice:

Vaso Petričič, podžupan in trgovec v Ljubljani,

Karl Pollak, trgovec in posestnik v Ljubljani,

Avgust Skaberne, trgovec v Ljubljani.

2.) Trgovcem III. volilnega razreda, kateri dobe višnjeve glasovnice:

Franc Omersa, trgovec in posestnik v Kranji,

Valentin Sušnik, župan in trgovec v Škofji Loki.

3.) Obrtnikom II. volilnega razreda, kateri dobe bele glasovnice:

Janez Dogan, mizarski mojster v Ljubljani,

Anton Klein, deželni poslanec in solastnik tiskarne v Ljubljani,

Franc Kolman, steklar in posestnik v Ljubljani,

Josip Kušar, mlinar in posestnik v Ljubljani,

Dr. Josip Poklukar, deželni glavar in solastnik tiskarne v Ljubljani.

V Ljubljani 29. januarja 1891.

Narodni volilni odbor.

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. — Razpust državnega zbora je vsakakor v tesni zvezi z notranjim položajem Avstrije. Ministerstvo Taaffejevo se je uverilo, da se ne more naslanjati na nobeno stranko pri pomirjenji Nemcev s Slovani, do katerega naj bi bil prvi korak češko-neuška sprava. Volitve v novi državni zbor bodo razjasnile